

G. urednik! Bog zna, ali bode moj recept kaj pomagat „učiteljskemu domu?“ Ako se bode slavno slovensko učiteljstvo ravnalo po tem receptu, potem bodedo lahko že koncem devetnajstega ali v začetku dvajsetega stoletja otvorili „učiteljski dom“, in potem bo slov. učiteljstvo lahko s ponosom reklo: „To po-

slupje je postavila naša požrtvovalnost, to je pravi naš dom“.

In takrat se bo veselil in radoval z Vami, gosp. urednik

Vaš najudanejši sluga

Ivan Domišljija.

Književnost.

Princ Evgenij Savojski, slavni junak in vojskovodja avstrijski Zgodovinska povest. Slovenskemu ljudstvu spisal S. Hrvojič. V Ljubljani. Založil in prodaja Ant. Turk, knjigovez. 1893. Str. 78. Cena 48 vin. — Ta spis ni prava povest, kakor ga je imenoval pisatelj, ampak je bolj življenjepis slavnega vojskovodja. V nepretrgani vrsti navaja vsa vojskovanja Evgenijevega od mladosti do sive starosti, ker je umrl v 72. letu kmalu potem, ko se je vrnil iz vojske. Z enakimi spisi se obuja pri čitateljih domovinski ponos. Zato je knjižica berila vredna. Brez napak sicer ni; mislimo pa, da bi se odpravile vsaj tiskovne pomote. Na prvem (vnanjem) listu je lepa barvana podoba. Tisek iz tiskarne Blaznikovih naslednikov je prav razločen in vnanja oblika čedna.

Izvestja muzejskega društva za Kranjsko. Sešitek 2. Letnik III. 1893. — Najnovejše izkopine z Gore pri Šmariji. Pod tem zaglavjem poroča spretni kopalec starin J. Pečnik o zadnjih najdbah. Grobišče na Gori pri Šmariji je bogato lepih in zanimivih starin; nekatere od teh so prav redke. Obeta nam še mnogo iz teh gomil. Pridejana je slika (fotografija dr. Fr. Lampeta) odprtega groba. — Nemško-slovenska starinoslovska terminologija. Spisal S. Rutar. — Slovenska osebna imena v starih listinah. Spisal J. Scheinigg. (Dalje.) Iz knjige „Urkundenbuch des Herzogthums Steiermark“ od deželnega štajerskega arhivarja pl. Zahn-a navaja vsa slovenska imena, ki dokazujejo, da je bil sedaj nemški Štajer, Koroško in še drugi deli nemških provincij nekaj slovenski, kar avstrijski

Nemci tako trdovratno zanikujejo. — Donesek k zgodovini pošte na Kranjskem. Spisal Ant. Koblar. V tem spisu opisuje učeni arhivar pošne razmere naše dežele v minulem stoletju. — Drobtinice iz furlanskih arhivov. Nabral A. Koblar. (Dalje.) Tu pričbuje marljivi raziskovalec iz arhivov nekdanje oglejske patrijarhije zanimive podatke, ki se tičejo naših krajev. — Kranjski mahovi. Spisal S. Robič. (Dalje.) — V „malih zapiskih“ so poročila iz Italije, kjer se mudi sedaj prof. S. Rutar. A. Koblar nam pripoveduje o stolpu ljubljanskega gradu. Zidati so ga začeli l. 1544. in do l. 1848. je dobil sedanjo višino po večkratnem dozidavanju in popravljanju. Kranjski del ljubljanske škofije l. 1605. Iz tega spisa izvemo, koliko farā je obsezala naša škofija takrat na Kranjskem. Darovanje sveč v ljubljanski stolnici l. 1597. Takrat so kmetje zopet darovali sveče, kar se je bilo prej opustilo. Slovstvo o domovinoznanstvu slovenskih dežel. Tu so omenjene knjige „Ortsnamenbuch der Steiermark im Mittelalter von Josef von Zahn“. „Zur Erinnerung an Heinrich Freyer“. (Podlistek v „Laib. Zeitung“-i in poseben odtis). „Handbuch der Kunstpflege in Oesterreich“. Pliči v ti volskem gozdu pri Ljubljani. Našteti so vsi krilateci, ki oživljajo letos ti volski gozd. Letos se jih je naselilo tu prav mnogo in nekateri taki, kakor jih prej ni bilo. Starinske najdbe pri mestu Kranju, kjer se je slučajno našlo prazgodovinsko pokopališče. — Še jedenkrat toplo priporočamo učiteljem to zanimivo knjigo v naročitev.

Naši dopisi.

Mokronog, 25. vel. travna. (Jožef Potokar †.) Učiteljstvo kranjsko je zopet izgubilo jednega najstarejših sotrudnikov svojih. — umrl je namreč na binokšno nedeljo popoldne po daljšem bolehanju umirovljeni nadučitelj mokronoški, g. Jožef Potokar, ki je skoraj ves čas svojega službovanja deloval od l. 1837. noter do svojega umirovljenja l. 1879. v trgu Mokronogu na Dolenjskem. Pokojni Potokar se je porodil l. 1815. v Zatičini na Dolenjskem. Bil je sicer učitelj stare šole, a vesten, marljiv in delaven v svo-

jem težavnem poklicu, ki je vedno izobrazeval se še dalje v duhu časa ter tako si znal pridobivati srca svojih učencev in spoštovanje svojih tovarišev in predstojnikov. Ako pomislimo, kako težavno službo je pokojnik imel: poleg šole je oskrboval do upokojenja orgljarsko službo, ki je ravno v Mokronogu silno težavna, ker je moral sleharno nedeljo tudi na Žalostni gori nad Mokronogom orgljati, čuditi se pač moramo, da je mož sploh pri svoji šibki naravi mogel toliko let ta posel opravljati. Vender ni bilo nikdar čuti pri-